

var, som ju lätt kan tänkas, idel öra och brann av otålighet att få del av hemligheten.

— Hör du, Ville, började Kniven, förstår du dig på att spränga lås?

— Jo, var säker på det! Giv mig bara litet dynamit och stubin och ett par bra madrasser eller några dynor för att dämpa ljudet, så ska ni få se på f—n, svarade denne i självsäker ton.

— Här finns mojängerna, försäkrade Kniven och slog på bröstfickan — ja, d. v. s. allt utom madrasserna, men de kunna fås på stället.

Då Ville nu begärde att få en närmare inblick i »affären» avgav Kniven följande förklaring:

— Inte så särdeles långt härifrån ligger ett ställe, som kallas Silverkvarnen. Dess ägare, en gammal smulgråt till procentare, blev på något vis borta sistå Valborgsmässoatten. Men i sitt skåp hade gubben några papper, som vår patron gärna ville åt. Nå, han bad oss göra inventering i kassaskåpet natten efter försvinnandet för att ta hand om dessa papper, som vi ock gjorde. Men både patronen och vi fingo långa näsor, ty då vi efter flera timmars svettigt arbete fingo håll på skåpet, var det tomt. Den fördömde länsmanen, som under dagens lopp hållit skall efter gubben, hade tagit hela kosidansen med sig hem till länsmsgården i Bringåsa. Nå, härom dagen ville patronen att vi skulle göra inbrott i länsmsgården efter de där papperen, men det drogo vi oss för, ty dels voro vi liksom litet rädda för länsmanen, som inte ska' vara att leka med, och dels var det väl där inte många pluringar att få. Patronen skulle ha papperen, men skulle vi